

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2023 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Norwegii

(Sprawa E-13/23)

(C/2023/1185)

10 października 2023 r. do Trybunału EFTA została wniesiona skarga przeciwko Norwegii przez Urząd Nadzoru EFTA, reprezentowany przez Ingibjörg Ólóf Vilhjálmssdóttir, Kyrrege Isaksena i Melpo-Menie Joséphidès, działających w charakterze pełnomocników Urzędu Nadzoru EFTA, Avenue des Arts 19H, 1000 Bruxelles/Brussel, BELGIQUE/BELGIË.

Urząd Nadzoru EFTA występuje do Trybunału EFTA o:

stwierdzenie, że poprzez utrzymanie w mocy zapisów sekcji 4-1 norweskiej ustawy o instytucjach finansowych, określającej wymóg uzyskania zezwolenia dotyczący zakładania spółek zależnych i przejmowania spółek przez norweskie instytucje finansowe w innych państwach EOG, Norwegia naruszyła:

- art. 14, 26, 57 i 60 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) ⁽¹⁾;
- art. 8, 16 i 24 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE ⁽²⁾;
- art. 9 i 20 dyrektywy 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami ⁽³⁾;
- art. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego ⁽⁴⁾;
- art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością ⁽⁵⁾; oraz
- art. 31 Porozumienia EOG.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone na poparcie skargi:

- W niniejszej skardze Urząd Nadzoru EFTA („Urząd”) wnosi o stwierdzenie, że Norwegia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy prawa EOG poprzez utrzymanie wymogu uzyskania zezwolenia, który obowiązuje norweskie instytucje finansowe zakładające spółki zależne w innych państwach EOG i który wynika z sekcji 4-1 norweskiej ustawy o instytucjach finansowych.
- Według Urzędu poprzez utrzymywanie wymogu uzyskania zezwolenia przepis rzeczonyj ustawy oznacza *de facto* wymóg uzyskania uprzedniego zezwolenia.
- W piśmie z 15 października 2015 r. Urząd poinformował Norwegię, że wszczął on postępowanie z własnej inicjatywy dotyczące wymogu uzyskania zezwolenia dotyczącego zakładania spółek zależnych w innych państwach EOG przez norweskie instytucje finansowe, który to wymóg wynika z sekcji 4-1 norweskiej ustawy o instytucjach finansowych, i poprosił Norwegię o dostarczenie pewnych informacji w celu zbadania tej kwestii.
- Norwegia przekazała żądane informacje w piśmie z 8 lutego 2016 r., w którym twierdzi ona zasadniczo, że wymóg uzyskania zezwolenia wynikający z sekcji 4-1 zapewnia stabilność systemu finansowego i jest zgodny z art. 31 Porozumienia EOG.

⁽¹⁾ Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338.

⁽³⁾ Dz.U. L 235 z 23.9.2003, s. 10.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7.

- Po wymianie korespondencji w latach 2018–2019, 11 grudnia 2019 r. Urząd wystosował wezwanie do usunięcia uchybienia, w którym stwierdził, że utrzymywanie w mocy wymogu uzyskania zezwolenia w postaci, w której wprowadzono go w sekcji 4-1 norweskiej ustawy o instrumentach finansowych, oznacza, że Norwegia narusza dyrektywy 2009/138/WE, 2013/36/UE, 2003/41/WE, (UE) 2015/2366, 2009/110/WE lub art. 31 Porozumienia EOG.
- W odpowiedzi z 2 marca 2020 r. Norwegia podtrzymała opinię, że mechanizm udzielania zezwoleń przyczynia się do osiągnięcia uzasadnionego celu zabezpieczenia stabilności norweskiego systemu finansowego, a także zaznaczyła, że zbada, czy środki inne niż wymóg uzyskania uprzedniego zezwolenia mogłyby zapewnić tak samo wysoki poziom ochrony stabilności systemu finansowego.
- Urząd dostarczył Norwegii uzasadnioną opinię 8 lipca 2020 r., na którą to opinię Norwegia odpowiedziała 9 grudnia 2020 r.
- 7 lipca 2022 r. Norwegia poinformowała Urząd, że odpowiednie przepisy sekcji 4-1 norweskiej ustawy o instytucjach finansowych zostały zmienione. 5 października 2022 r. Urząd wydał uzupełniające wezwanie do usunięcia uchybienia. 2 grudnia 2022 r. w odpowiedzi na wezwanie Norwegia nie zgodziła się z oceną Urzędu, który stwierdził, że wynikiem zmian we wspomnianym prawie było stworzenie *de facto* mechanizmu wydawania zezwoleń.
- 19 kwietnia 2023 r. Urząd wysłał Norwegii uzupełniającą uzasadnioną opinię, w której podtrzymał wnioski stwierdzone w uzupełniającym wezwaniu do usunięcia uchybienia. 20 czerwca 2023 r. Norwegia udzieliła odpowiedzi na opinię, w której to odpowiedzi nie zgodziła się z wnioskami Urzędu i złożyła wniosek o wydłużenie terminu w celu „zapewnienia czasu niezbędnego na proces ustawodawczy konieczny do przeprowadzenia przeglądu” sekcji 4-1 ustawy o instytucjach finansowych.
- 25 lipca 2023 r. Urząd odrzucił wniosek o wydłużenie terminu i zdecydował o wniesieniu skargi do Trybunału EFTA.
- Urząd zauważa, że norweska ustawa, o której mowa, nie określa jasno, jakie kryteria musi spełnić norweska instytucja finansowa chcąc założyć spółkę zależną lub przejąć instytucję finansową jako spółkę zależną w innym państwie EOG, aby uniknąć postanowienia Norweskiego Urzędu Nadzoru Finansowego, że założenie spółki zależnej lub przejęcie spółki nie może się odbyć lub że będzie ono podlegać dodatkowym warunkom ustalonym przez ten urząd.
- W związku z powyższym Urząd stwierdza, że mechanizm wymagający *de facto* uzyskania zezwolenia, w postaci, w jakiej został on wprowadzony przepisem sekcji 4-1 podsekcje od pierwszej do piątej norweskiej ustawy o instrumentach finansowych, narusza art. 14, 26, 57 i 60 dyrektywy 2009/138/WE, art. 8, 16 i 24 dyrektywy 2013/36/UE, art. 9 i 20 dyrektywy 2003/41/WE, art. 5 dyrektywy (UE) 2015/2366 i art. 3 dyrektywy 2009/110/WE oraz stanowi niezasadnione ograniczenie swobody przedsiębiorczości, czym narusza art. 31 Porozumienia EOG.